

Julius Evola - Julianus Imperator

2012 június 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Öröm tölti el az embert, ha olyan tudományos m?re bukkan, amely a jelenkori történelmi nézetek zömére jellemz? el?ítéleteket s tévedéseket képes maga mögött hagyni. Ez vonatkozik Rafaello Prati munkájára, aki Julianus Flavius Római Imperátor (361-363) bölcseleti írásait – Istenekr?l és emberekr?l címen – olaszra fordította s így elérhet?vé tette a nagyközönség számára.

Már az is figyelemreméltó, hogy Prati a szokásos „Julianus Apostata" kifejezés helyett következetesen a „Julianus Imperátort" használja. Igazság szerint az „*apostata*" ('hitehagyott') szó Julianus Flavius kapcsán csak félrevezet? módon alkalmazható, hiszen – ha pontosak akarunk maradni – éppenséggel azokra kell vonatkoztatnunk, akik az ?si Róma nagyságának velejét képez? szent hagyományokat és kulturszokat – valamely új, nem római és nem latin, hanem ázsiai, zsidó eredet? hitért cserébe – elhagyták. Ily módon az „apostata" jelz? nem vonatkoztatható arra, aki – miként Julianus Flavius – bátran kiált a Hagyomány szelleméért, s?t megpróbálja a szóláris, szent Birodalom eszmeiségét a maga eredeti fényében helyreállítani.

Az újonnan kiadott kötet írásainak elolvasása, amelyeket Julianus hosszú hadjáratok és kemény csaták szüneteiben, sátrában alkotott (mondhatni új és új er?ket varázsolva el? szelleméb?l a nehéz helyzetek leküzdéséhez), azoknak is hasznára válik, akik a manapság divatos vélekedésnek hódolva, az úgynevezett pogányságot – vallási alkotóelemei tekintetében – majdcsaknem a babonával veszik egyjelentés?nek. Kiderül ugyanis, hogy amikor Julianus, a Hagyomány helyreállítására tett kísérlete közben, a kereszténységgel szembehelyezkedett, egy magasabb rend?, metafizikai látást helyezett el?térbe. Julianus írásai lehet?vé teszik, hogy – a „pogány" mítoszok allegorikus és felszíni elemei mögé hatolva – egy magasabb képesség szubsztanciáját érzékelhessük.

Szerfelett jelent?s igazságot megfogalmazva, a következ?ket írja:

„Minden olyan esetben, amid?n a szakrális témájú mítoszok összeegyeztethetetlenek az értelemmel – pontosan eme összeegyeztethetetlenség által –, arra szólítanak fel, mondhatni azt követelik, hogy ne szó szerint értelmezzük ?ket, hanem kutassuk fel s fejtsük meg rejtett értelmüket... Amikor a jelentés oda nem ill?en van kifejtve, remény nyílik arra, hogy az emberek a szavak közönséges értelmét félreteszik, és a tiszta intelligencia eljut a minden létez?n túli istenek eltér? természetének megértéséig."

Ezt afféle hermeneutikai alapelvként kellene alkalmazniuk mindazoknak, akik ?si mitológiákat és teológiákat tanulmányoznak. Ezek szerint, amikor ez ügyben egyes szaktudósok a „babona" vagy a „bálványimádás" s hasonló, becsmér? kifejezésekkel dobálóznak csak sz?klátókör?ségükr?l és alulinformáltságukról tesznek tanúbizonyságot.

Az ?si, szent, római hagyomány – Julianus által megkísérelt – újraértékelésekor végeredményben tehát az „istenek" és a róluk szóló „tudás" természetének ezoterikus szemlélése a lényeg. Ez a tudás a bens? önmegvalósítás függvénye. Innen nézve az istenek nem a költ?i ihlet szüleményei, de nem is a filozofáló teológusok képzeletbeli lényei, hanem a tudat transzcendens állapotainak kivetítései és szimbólumai.

Ennek megfelel?en Julianus, mint a Mithrász-misztériumok beavatottja, szoros összefüggést látott a magasrend? önmegismerés és az „istenekr?l szóló tudás" megszerzésének ösvénye között; ez utóbbi kapcsán nem habozott kimondani, hogy ez az a nemes cél, amely a római fennhatóság alatt álló területeket a barbárokéitól megkülönbözteti.

Ez egy titkos tan hagyományához vezet vissza, amely révén az emberi én radikális átalakuláson megy keresztül, s olyan új er?kkel, bens? állapotokkal vértez?dik fel, amelyeket az ?si teológiában a különböz? numinákkal szimbolizáltak. Ez az átalakulás egy kezdeti el?készület után mehet végbe, amely el?készület lényege a megtisztított életrend, az aszkézis és végül olyan különleges élmények átélése, amelyeket a beavatási rítus szab meg.

A meglehet?sen sokak által ismert *Helios* név tulajdonképpen az emberfeletti hatalom jelöl?je, akinek Julianus himnuszát címezte, s akihez halálos sebesülteként egy Kis-Ázsiában folytatott véres ütközet utáni naplementén utolsó szavait intézte. *Helios* a Nap, ami azonban nem egy istenített fizikai égitest, hanem a metafizikai fény és transzcendens hatalom szimbóluma. Ez a hatalom öt testet mint független *nous* ('értelem') és misztikus er? az újászületett emberben. Az ókorban és – perzsa hatásra – magában Rómában ezt az er?t a királyi méltóságtól elválaszthatatlannak tekintették. A Julianus által átmenetileg helyreállított és a kereszténység rovására intézményesített római császárkultusz igazi értelme csak ebben az összefüggésben ragadható meg megfelel?képpen. A császárkultusz vezérmotívuma az, hogy a mélt? és törvényes vezet? az egyetlen, aki természetfeletti ontológiai fenns?tbrend?séggel van megáldva, és aki a mennyei király, az isteni Helios hasonmása. Ekkor (és csakis ekkor) a tekintély és a hierarchia igazolt. A megszentelt *regnum* (királyság) olyan fényl? vonzásközpontot képez, amely számos emberi és természeti er?t vonz magához. Ilyen körülmények között igazi tekintély és valódi hierarchia lelhet? fel.

Julianus e „pogány" eszmét szilárd és egységes birodalmi hierarchiában akarta megvalósítani, kikezdhetetlen dogmatikai alapokra helyezve, egy tan-, illetve törvénykezési rendszerrel, továbbá egy papi renddel felékesítve. Tervei szerint a papi rendet a mindenkori császár vezette volna, aki – mint a Misztériumok beavatottja, újászületve és a halandóság világa felé emelkedve – a szellemi tekintélyt és az id?beli hatalmat egy személyben testesítette volna meg. Nézetében az Imperátor – az Augustus által bevezetett kifejezéssel élve – *Pontifex Maximus*, legf?bb f?pap is egyben. Julianus tervei a következ? alapeszméken nyugodtak:

I.) a természeten, amely harmonikus egészet képez, miközben él?, ám láthatatlan er?k hatják át;

II.) az Államon, amely monoteizmust vall;

III.) a „filozófusok" (pontosabban a bölcsek) tanácsán, amely képes az ?si Róma tradicionális teológiáját egyrészr?l tolmácsolni, másrészr?l beavatási rítusokon keresztül aktualizálni.

Ez a szemléletmód szöges ellentétben áll a kora keresztény dualizmussal, amelynek alapjául a *jézusi* mondás szolgált: „adjátok meg a Császárnak, ami a Császáré, az Istennek, pedig ami az Istené". E mondás végül is arra sarkallta a keresztényeket, hogy az egyszer? kormányzói szerepkört kivéve minden más vonatkozásban lázadjanak fel a császári tekintély ellen. Ezt a lázadást a rómaiak az anarchia és a felforgatás politikai száláscsinálójának tekintették, s végül ez vezetett az Állam részér?l a keresztényüldözésekhez.

Sajnos az id?k már nem kedveztek Julianus tervei valóra válásának. A kivitelezéshez az összes társadalmi réteg aktív részvételére és együttm?ködésére, továbbá a ?si *Weltanschauung* (világszemlélet) elevenebb formában való újászületésére lett volna szükség. Ehelyett a „pogány" társadalmon belül a forma és a tartalom visszafordíthatatlan elkülönülése következett be.

A kereszténységgel való kiegyezés már a hanyatlás félreérthetetlen jele volt. Ha valaki arról beszélt, hogy az istenek bens? tapasztalatok, s a fentebb említett transzcendens, szóláris alapelveket a birodalom nélkülözhetetlen er?feltételeinek kell tekinteni, azt az emberek dönt? többsége már nem volt képes másnak tekinteni, mint puszta filozófiai képzelgésnek. Más szavakkal, ami hiányzott: az *egzisztenciális alap*. Ennek ellenére Julianus szerette volna elhitetni önmagával, hogy képes bizonyos ezoterikus tanításokat aktív politikai, kulturális és társadalmi er?kké alakítani. Ám e tanítások, pontosan lényegükb?l kifolyólag, még fénytelibb korszakokban is csak nagyon sz?k körök fennhatósága alá tartoznak.

Ez – legalábbis elviekben – nem jelenti azt, hogy Julianus eszméi és a transzcendentális-szellemi elemek állam általi érvényesítésének koncepciója között ellentmondás lenne. A „szóláris" szellemiségb?l forrászó civilizációk egymásra következésének puszta történelmi ténye (az ?si Egyiptomtól az ?si Iránon át egészen a II. világháborút megel?z? Japánig) jól mutatja, hogy afféle ellentmondás valójában nem létezik. Csakhogy Róma Julianus idejében már hiányolta azt az emberi és szellemi szubsztanciát, amely egy, a pogány névhez méltó totalitárius birodalmi szervezeten belül egy új, szerves hierarchiához elengedhetetlen társadalmi kapcsolatrendszert tudott volna kialakítani.

Dimitrij Mereskovszkij nagyszer? regénye, *Az istenek halála* csodálatra méltó, szuggesztív módon festi le Julianus korának kulturális légkörét, a maga istenekt?l búcsúzó, baljós el?érzetével.

* * *

Végezetül afféle képzeletbeli zárójelben jegyzem meg, hogy az ?si Hagyomány egyes elemei újra felszínre kerültek, amikor – a germán dinasztiák európai történelem színpadán való felbukkanásának köszönhet?en – a középkori Szent Római Birodalom formájában ismét lehet?vé vált *restauratio imperii*?l (a Birodalom helyreállításáról) beszélni. Fokozottan igaz ez, ha a Ghibellin hagyományra tekintünk, amely – az Egyházt?l való uralkodói függés ellen fellépve – megkísérelte a természetfeletti méltóság tekintetében az Egyháznál nem kisebb Birodalmat helyreállítani.

Ezzel kapcsolatban érdemes a lovagi irodalomban elrejtetteket, például az úgynevezett birodalmi legendákat, és más hasonló dokumentumokat alaposan áttanulmányozni. Ezeket a forrásokat próbáltam felkutatni és megfelel?képpen tolmácsolni A Grál misztériuma és Ghibellin birodalmi idea (1937) cím? könyvemben.

forrás: http://www.tradicio.org

Ajánló